

hvor mange stakkels Skibbrudne det daglig bundfældede og begravede i sit Slam. Hun kendte de store Verdensstæders uhjælpelige Skarer af Fattige, denne graablege og huløjede Armod, i Sammenligning med hvilken Smaabyernes eller Landets rødmossede Fattigdom tog sig ud som Velstand. Og alligevel! Selv saadanne hjemløse og forkomne Storstadsstodderes Liv syntes hende i dette Øjeblik hundrede Gange rigere end Bondens betryggede Muldvarpetilværelse, og hun forstod saa godt, at de trods Sult og Elendighed blev ved at klamre sig til Stenbroen, indtil Døden bortskyllede dem. En saadan Millionby ejede noget af Havets Fortryllelse. Der var noget af Bølgens eventyrlige Dragning i denne morderiske Tilværelseskamp, i denne vilde Omtumlen, i dette uophørlige Op og Ned, der lige til Undergangens Øjeblik blev ved at lokke med nye og grænseløse Muligheder.

Som bestandig i denne Tid havnede hendes Tanker tilsidst hos det Barn, hun skulde føde til Verden. Hun vilde haabe, ifald det skulde komme til at slægte sine nordiske Forfædre paa, at det da ikke maatte blive af disse Muldjordsmennesker, disse hjemstavnsbundne Trælle, for hvem Verden eller dog Lykken hørte op, saasnart de ikke længer kunde øjne Røgen fra deres Moders Skorsten. Hun vilde haabe, at hendes Barn i saa Fald maatte blive en Havets Ætling, en Vikingenatur, besat af den kamplystne Udve, der var i Slægt med Uroen i hendes eget jødiske Blod, med Vandredriften og denne hvileløse men maalbevidste Higen, der havde gjort saa mange af hendes Stammes Mænd og Kvinder til Menne-skehedens Førere.